

POETER I KORT-KORT

PÅ NUHAIKU.BLOGSPOT.COM publicerar vännerna och före detta arbetskamraterna **Pär Nordfors** och **Filippa Carle** *haiku moderne*, texter som "inte gör anspråk på att följa haikuns alla regler men som vill säga någonting stort på några få rader. Poesins compact living om ni vill."

Neo bad om att få publicera en handfull texter, och fick dessutom en pratstund med Pär och Filippa.



Hur fick ni idén till en poesiblogg?

– Vi började utmana varandra med ämnen och texter för att hålla utträkningsdöden på arm-längds avstånd. Så småningom blev det en blogg av det hela.

Varför det korta formatet?

– Det finns något tilltalande med de många reglerna kring haikun, även om vi inte håller oss till just en enda av dem. Men det korta formatet är väl lite som att laga middag av det man har hemma i kylan; gurka, syltlök och lite kokt ris från i går. Dessutom spar det tid både för poet och för konsument.

Är er diktning politisk?

– Näe, vi försöker stå utanför allting och titta på. Det är i sig och i och för sig ett politiskt ställningstagande. I övrigt är vi för fred och mot krig.

Men ni skriver ändå en hel del om aktuella politiska ämnen. Vilken politisk fråga är roligast att skalda om?

– Transfereringssystem, budgetar, generaladvokater och annat som känns lite styvmoderligt behandlat i poetiska sammanhang. ∞

STREJK

Vi beklagar
Att oskyldiga drabbas
Hur menar vi då?

KÖP! KÖP!

Allt går igen.

OM PLATON LÄSTE svenska kultursidor våren och försommaren 2007 skulle han ha känt igen sig, för baglady-debatten om hur dyr en handväska får vara innan den blir omoralisk, var högsta diskussionsmode redan på 300-talet före Kristi födelse.

Om människor har mer materiella tillhörigheter än de behöver (det vill säga än överheten anser att de behöver) störs ordningen i samhället och människor börjar överskatta sin egen makt och betydelse, menade Platon, och många av hans grubblande grekiska kolleger.

I liknande banor tänkte de härskande shogunerna i 1600-talets Japan, och införde således en strikt reglering av vad vanliga människor fick äga; lagstiftningen innefattade bland annat bröllopsgåvor, vad som fick serveras på fester och hur många hästar man fick äga. Personer som bar kläder av en kvalitet som var högre än deras ställning i samhället motiverade, riskerade fängelsestraff.

Detta, och mycket mer, finns att läsa i amerikanen Thomas Hines både roliga och bildande exposé över shoppingens kulturhistoria, *I Want That! How We All Became Shoppers* (Perennial, 2002). Och den ger gott

om eldunderstöd för den som vantrivs i den svenska självplågarkulturen. För som Hines skriver: "Shopping är inte det högsta uttrycket för mänsklig frihet. Det är snarare en vardaglig frihet som kan utövas varje dag – och det är just därför den är så värdefull." ∞

